

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10, ІІ, пов.
Конто почт. пях. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Гол. Редактор приймає
від 11—12 год. перепалю.
Рукотисів не зявляється.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 430 ал.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америкі 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр., Німеччині 750
ал., Швейцарії 5 шв. фр.,
Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Боснії 750
ал., Австрії 750 ал. Зміна
адреси 1 дол.

**В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.**
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Відновлена активність.

Дипломатичні заходи Чічеріна.

Керманіч радянської закордонної політики Чічерін виявляв значну дипломатичну активність уже давно, бо ще перед заключенням льокарнських договорів. Тоді вибрався він навіть у довгу дипломатичну подорож до Варшави, Берліна та Парижа. Мета тої подорожі була відома. Він бажав не допустити до того, що сталося в Льокарні. Та всеж усі заходи Чічеріна зішлись ніяково. В Європу вселився дух Льокарна.

Радянська дипломатія свідбма своїй поразки притихла і свою активність припинила. Притих і Чічерін. Зате до слова прийшла комуністична преса, що оцінювала Льокарно надзвичайно скептично. Вона запевняла, що дух Льокарна не має нічого спільного з духом мира, але навпаки, започатковує в Європі нову добу непорозуміння. Мовчанка і неактивність радянських дипломатів тривала довго. Правда, що втрапивши надію на ослаблення успіхів англійської політики в Європі, та дипломатія звернула всю свою увагу на китайські події. Здавалося, що там улається Англію докопати. Та скоро й там надії радянських дипломатів розвіялися, а їхні рахунки показали себе цілком несприятливими.

Та прийшла Женева з її невдачею. Німеччина до Ради Ліги Націй не ввійшла. Повилзлили на верх нові антагонізми. Ліга Націй поділилася. Польсько-німецькі відносини на терені Ліги прийняли напружені форми. В наслідках дух Льокарна при тій першій нагоді поважно себе компрометував.

По женевській невдачі заметушилися радянські дипломати. Чічерін постригав по призабуту дипломатичну активність. В Москві відбулися зібзди всіх радянських полпредів (політичних представників) у Європі. Довго вони аналізували положення, довго радили, та в результаті прийняли постанови про відновлення дипломатичної активності.

Чічерін виголосив перед представниками європейської преси в Москві обширне експозе. В ньому він закликав усі держави ні більше ні менше, а до творення спільного фронту проти Англії (розум. зі СРСР на чолі), котра веде шкідливу для європейських держав політику, яка бажав заколотити теперішній мир новою війною зі СРСР. Чічерін натякнув, що СРСР бажав мира як ніхто в світі, та цьому на перепоні Англія. Отже континент мусить себе ізолювати від Англії. Льокарно теж — на думку Чічеріна — діло Англії, що веде Європу до нових нещастів.

Слідом за тим експозе пішли й діла на дипломатичному полі. На запрошення до участі в конференції для справ загального роззброєння Чічерін відповів окремою ногою, в якій відмовив участі СРСР в конференції, підкресливши одночасно, що без роззброєння СРСР не можна собі уявити роззброєння, бож перш за все сусіди СРСР мусінуть зброїтися. В ширість миролюбивої політики ініціаторів кон-

ференції він не вірив. СРСР хоч і дуже бажав роззброєння, та всеж делегатів на конференцію післяти не може вже хоч би тому, що вона має відбутися на швейцарській території, а відомо, що Швейцарія не може дати ніякої запоруки про особисту безпеку для радянських делегатів. Остаточно справа скликання конференції поважно загрожена. (До цього причинилася в останньому часі в великій мірі і Америка).

Одночасно почав СРСР переговори з Німеччиною т-м разом політичні, Європейські учасники Льокарна заворушилися. Преса переповнилася сенсаційними відомостями про гарантійний пакт між Німеччиною та СРСР, що стоїть в разячій суперечності з Льокарном. Вона наводила навіть три головні точки того пакту: 1) на випадок нападу на одну зі договіруючих держав зі сторони третьої держави, друга держава зберігає нейтральність. 2) обі держави зобов'язуються не нападати на себе і не брати участі в нападі інших, 3) обидві держави зобов'язуються не приймати участі в політичних, економічних і фінансових підприємствах, спрямованих проти одної з них. В заінтересованих ці точки викликали паніку. Появилися енуційції Штресмана, в яких він виразно запевняв, що німецько-радянські переговори в ніякому випадку не порушують льокарнських договорів. Німецькі амбасадои в Парижі та Берліні успокоювали тамошні французькі та англійські урядові кола. Але по нинішній день істота німецько-радянських переговорів незвідома. Вони в повному ході, а Штресман заявив, що скоро дійдуть до кінця. Огже в даному випадку активність Чічеріна може дійти до корисних наслідків.

Та ця активність не обмежилася тільки в відношенні до Німеччини. Оживилися і переговори СРСР з Францією, на яку теж покладав радянська дипломатія значні надії в її протанглійській політиці. Ба що більше, СРСР виступив з ініціативою заключення гарантійних пактів з прибалтійськими державами, в тому числі з Польщею, Литвою і Фінляндією. Вся ця акція теж спрямована проти Англії. Про ініціативу Чічеріна в справі гарантійного пакту з Польщею чули ми вже і з уст Гр. Скішинського. Гр. Скішинський сказав і про відповідь, яку дістав Чічерін. Польща стала на становищі, що може говорити про такий пакт тільки тоді, якщо він буде заключений із іншими сусідами СРСР. Скішинський мав на думці Румунію. Найновіші відомості кажуть про такіж заходи Чічеріна і перед фінляндським урядом. У Польщі вся прасиця, а з окрема найправіший сповіг правих посол Стронський захопився пропозиціями Чічеріна. Тай Скішинський наміряв їхати з ревізитою до Москви. Події останніх днів у Польщі стали йому очевидно на перешкоді. Чи до якихнебудь гарантійних пактів між прибалтійськими державами і СРСР

дійде, чи ні, то всеж радянська дипломатія виявила на протязі двох останніх тижнів неабияку активність та ініціативу.

Вся ця робота має на меті розбити та звести в нівець льокарнські договори, а щонайменше їх скомпрометувати в очах цілого світа. покинути не всі заінціювані Чічеріном заходи мають вигляди на успіх, та всеж вони псуують кров передовсім англійським дипломатам, бо вся та робота звернена проти Англії.

Продовження чи зломання Льокарна?

Ація союзних держав і промова Штресмана.

Розмови початі представниками Німеччини і СРСР. з метою підписати реверсуаційний пакт діють привід до шораз нових злогів про зміст цього пакту. З огляду на те, що мент підписання пакту зближається швидко до холоду, союзні держави почали вже спільну акцію проти таємних переговорів. Англійський посол у Берліні вже інтезвоніював у цій справі у німецьким міністерстві закордонних справ, а за його прикладом піде Франція та Італія. Та одночасно сам міністер закордонних справ Штресман, відпочивав у Льокарні. Він поїхав туди у глибокій пересвідченні, що спроба його уряду порозумітися з радянським урядом щодо можли-вих воєнних конфліктів в зловізгідна з духом льокарнських договорів. Вертаючись з Льокарна, він задержався у Штрасбурзі, де взяв участь у річичім конгресі людської партії Віргенбергі і там сказав довшу політичну промову. Він заявив, що покищо не може багато сказати про текст німецько-радянського договору, заки цей не підписаний, але впевняє всіх, що дух цього договору йде по лінії льокарнських трактатів. Його мета — замирити Європу. Погляд радянського уряду, буцим-то Льокарно звернене проти Москви, є хибиий. Так само хибиий погляд тих, які добачують в німецькій акції нарушення Льокарна.

З цього всього покищо ясно одно — кожна держава впевняє нині, що працює для зміцнення мира, а творцям Льокарна важко означити, які передиступні засоби для скріплення такого мира суперечать духові Льокарна. Дух цей віс куди хоче.

Пам'ятаймо: Рідна Шнола — це народна фортеця, це певний захист в добі диколітаті!

Світова економічна конференція.

Підготовчі наряди і трудящі програми.

У найближчих днях збирається в місті європейських наряд — Женеві, ще одна нарада. Може важливіша, як дотеперішні, коли брати на увагу долю мільонів. Радитиме під покровом Ліги Націй комітет знавців, як підготувати міжнародно господарську конференцію. У цьому комітеті засядуть неабиякі фаховці і французький великий промисловець і бувш. неоднократний міністер Люшер, який дав почин до цих наряд і італійський потенат Пиреллі, і один з провідників торговельної політики у Франції Серруюс, більше славні в діл, як з імені.

Комітет має означити точну програму праці для наміреної конференції. Нелегке це завдання абрати в рамках тисячі питання європейського економічного життя. Мета конференції — означити засоби для перекошення труднощів цього життя. На ній засядуть не представники урядів і не дипломати, а фахові люди, які замісь рішень, резолюцій чи нот, вдоволяться справозданням знавців, себго діагнозою лікарів, які ствердять недужий стан і висловлять свою порадку. покищо відомо, які питання будуть відокремлені з цих наряд: про міжсоюзні довги і про еміграцію. Є це тактична уступка в користь Зєдинених Держав, яких хотять прислати для конференції а яких легко можна вразити торкнувшись цих двох болючіх місць америк. політики, суперечної з європейською. Нелегко буде промовчати такі справи у фахових економічних нарадах. Ажже американські довги є одним з найбільших татарів на згорбленій спині Європи. А справа висидки безробітних за море? На конференції не забудуть пригадати представникам Зєдинених Держав, що в Америці країни, які радо приймуть європейських емігрантів.

Франція та Німеччина зібрали вже величезний підготовчий матеріал для загаданої конференції. Англія не виявляє надто великої метушні мабуту тому, що економічні справи є в неї предметом щоденних наряд і матеріал майже готовий. Позитивна програма праці європейської економічної конференції зарисувється щойно після першого зібзду знавців у Женеві. Нема сумніву, що діяльність наміченої конференції торкнеться не одної з основних причин нинішньої європейської та світової кризи.

Red. czas „Dilo“ Pr. 180/26. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej Sąd okręgowy karay jak Trybunał prawowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratora Państwowego, że treść czasopisma „Dilo“ Nr. 83 (10759) z dnia 16. kwietnia 1926 roku pod tytułem: „W przedmiotowy chwyt“ a) między słowami: potrzymany, b) między słowami: i na, a słowami: Najkraszym, c) między słowami: Słoty, a słowami: Ostrzeż, d) między słowami: bezrobocie, a słowami: Wzrost, e) między słowami w związku z, a słowami: (Nasze) zawierają ad a) znamiona wystrępi z § 312 i 315 uk., ad b) znamiona zbrodni z § 65 a) k. k. i wystrępi z § 302 uk., ad c) d) i e) znamiona zbrodni ze zatem zarządzone przez Prokuratora ukazy dokonany 14. kwietnia 1926 r. konfiskację za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 pk. nakaz dalszego rozprawczestnienia tego pisma drukowanego. Zarazem wydał się nakaz odpowiedzi, redaktorowi tego czasopisma, by orestem, uniezależnić uniezależnić bezpłatnie w najbliższym numerze i to za pierwszej stronie. Niewykonalanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 uk., druk. z 11. XII. 1922 Dz. p. p. Nr. 6 z 1863 i z 1. z sądzienie za przekroczenie na grzywnę do 100 zł. — Lwów dnia 17. kwietnia 1926. Havel.

За редакцію відповідає Василь Мудзій. Видас Виланчича Свіжжа - Ціло* 3. друсарні Виланчича Свіжжа - Ціло* Львів, Ринок, ч. 10.

Франція недоволена Італією.

Політика Муссоліні супроти Німеччини, Австрії, Югославії та Англії.

Франція щойно після поразки Муссоліні до Триполісу почала думати поважніше над наслідками Італійської політики, яка зазначена свого дію не тільки, Ця болюча темі присвячує редактор "Матена" більшу статтю, приїждючи до перекладу, що основи політики об'єднання нині зовсім різні. Франція бажає миру, закріплення існуючого стану, Італія — боротьби, виборювання широким нових територій свого впливу. Правда, Італія під проводом Муссоліні є ворожка до Німеччини; але це зрозуміло, це — основа на яких розумових мотивів, а наскрізь чуттєва. Щойно тоді, коли уся політика Льюкарія об'єднувала, тоді існує можливість зближення Італії з Німеччиною. І то виключно на ґрунті спільної дії супроти Австрії. Питання ладун Австрії з Німеччиною хвилює Муссоліні давно. Він має як кілька проєктів розв'язки цього драматичного питання. Якийсь час думав він про поділ Австрії між Італією, Югославією, Мадярином та Чехословаччиною. (Льюкарно своїм боком разом з гаслами про права національностей, а диктаторська політика — своїм. Це, ясно, не реалістично, французького денника). З огляду на те, що такий план покищо неосуществим, виступив Муссоліні як протектор Малої Антанті. Коли Югославія хотіла підписати гарантійний пакт, за порукою Франції та Італії, Муссоліні відмовив Німеччині: "Або Франція або Італія, але не обидві разом". Далі йдуть плани на Балканах. Муссоліні вмішався в поділ Альбанії і спільна політика з Грецією на Егейським морі. Італія навіть порозумілася з Англією щодо інтересів в Абіссинії. Редактор "Матена" дає раду Франції та Англії вести спільну колоніальну політику і для святого спокою, щоб оминити інтриги, відступити добровільно дещо з їх мандатів Італії або Німеччині.

Як працює польська пропаганда.

З приводу побуту Поль-Бонкура в Польщі.

Низка підписів під відомим французьким маніфестом проти "білого терору в Польщі" з тогочасного 1924 р. починається ось-так: Paul Painlevé, Edouard Herriot, Léon Blum, Paul-Boncour. Після цих чотирьох визначних політиків йдуть підписи учених, письменників і публіцистів. Польський журналіст в Парижі, Stéphane Aubas, в своїй брошюрі "La vérité sur les minorités nationales en Pologne" ("Правда про національні меншості в Польщі"), написаний з приводу згаданого маніфесту, описує таку сцену:

"Ми відвідали одного з тих, що підписали маніфест, славного французького вченого, який також, не надумавшись, дав свій підпис, щоб напугувати розпаленим залізом народ, з давніх давніх союзників з його народом.

— Пане — сказали ми — Ви займаєте почесне місце у великих польських установах. Коли Ви були в Варшаві, перед Вами розкривали всі рамена і всі серця. Вас приймали так, як приймають тільки в Польщі. Ви ходили по цитах. Ваш портрет прикріплювали часом, а довіз статті величали Вашу вченість і Ваш характер. Ентузіастичні привітання й горячі овації показували Вам Польщу, яка вірить своїм приятелям і є щаслива, коли може виявити їм свою радість і подяку. Вас приймали всі великі роди і всі найвищі особи республіки. Коли пам'ятає мене не милить, Ви навіть привезли зі свого побуту в Польщі скромну пам'ятку: літографований пергамент, заповнений підписами всіх великих дам польських, які хотіли таким чином виявити свою зворушливу почесть одному з найбільше славних учених Франції. Ці підписи Ви зберігаєте в оправі і показуєте Вашим гостям. За все те Польща також одержала Ваш шановний підпис, однак під документом,

який виставляє її на позорище. Коли Ви підписали той документ, то без сумніву тому, бо Вас переконали, що Польща угнітає своїх громадян.

— Ні, була відповідь. — мені не хвилює ні доказів ні подробиць про те, що режим у тюрмах Польщі залишає багато до бажання. Мені тільки сказали, що в польських тюрмах часто але поводяться з політичними в'язнями. А що просили мене заперечувати проти того злого повідомлення, я заперечував, не провірюючи документів і не глядячи причин. Чи це важкі політичні, чи звичайні, коли з ними поводяться не по людськи, все треба протестувати проти цього. І я це зробив.

Це все. Це все, що відповіли цей визначний представник французької науки, щоб виправдати непростому помилку, яку він зробив, підписуючи фальсифікований документ.

Стільки п. Обач, який — знаю це від інтересованих — так само обходив усіх тих, що підписали згаданий маніфест. І певне не він один. В результаті польська пропаганда може тріумфувати: всі визначні особи, які підписали згаданий маніфест, таким чином способом заманіфестували своє "навернення" на прихильників Польщі.

Очевидно, Пендзеве, Ерріо, Поль-Бонкур, виступаючи в імені Франції, мусять числитися з фактом французько-польського союзу. Однак їх виступи далеко-далеко переходять межі урядової вітальності, як це наочно доказав Поль-Бонкур під час свого побуту в Польщі.

Щож, його приймали так, як тільки в Польщі вміють приймати". Бенкетти, цвіти, дами... — як каже у. Обач.

Так працює польська пропаганда.

Прага, 12. IV. 1926

Проф. д-р М. Лозинський.

Українська жіночка в кооперації.

(Стаття надіслана)

"Благодати", що як в роки обильності поспішали на український народ в часі повомого рідкі, дали погляд запитати одам, на їх велику вітку думати що ми остаточно мусимо капітулювати і аденационалізуватися. Оцінка показалося, що ад атків і драконіських переслідування були мариними пера організованого селю народу. Вони не зломали ні його творчого духа, ні підприємчистості, ні єдності.

Гріх долі переконала нас, що лише наука, знання і спільна праця — це найпевніший шлях до визволення національного і особистого, у. с. шлях народнього зобробу. Немає отже нічого знамого, що українська кооперація — консумптивна і кредитова — швидко темпом зростає собі дозори з найдавніш заступників нашого краю, набирає певної ваги й розуму.

На полі української продукції-промислової кооперації наша жіночка держить, покищо, провіз у своїх руках. Воно вже організувало цілу низку промислових кооператив, як в центрі краю у Львові так і на провінції (Тернопіль, Тернопіль, Коломиї, Зборів і т. д.). В них кооперативно-промислові закладах навчають теоретично і практично крою, шиття, модерна, вишивання, гартування, гачкування, плісування, мережування, виробу штучних цвітів і ин. ручних робіт, так необхідних в житті жіночки.

Хочемо на цьому місці сказати про нашу тернопільську жіночку кооперативу "Труд", котра має тільки що наведені завдання і дає своїм ученицям практичне знання з обслуговування, шиття і ручних робіт, як для потреб власних, так рівнож і можливість певного, сталого для себе заробітку, як сили фахової.

Жіночка кооператива "Труд" у Тернополі заложена 10. грудня 1923 року; членів має 133 (всіх)

М. ГОЛУБЕЦЬ.

5)

Петро Холодний.

Три жіночки, а кожна по своєму зареагувала на факт, що вбито їм їхнього любця. Він, той вбитий, що в сльозливому перспективному скороченні простягає в уся глибину картини, любов їх трюх, усіх трюх обманював, конфлікт назрів до катастрофи і ось її фінал. Три жіночки оточили тіло вбитого красуня. Одна білявка — захоплюється від сльоз, друга нахилилася до його губ, а третя чорнява, стоїть мов скаменіла з затиснутими устами й очима, в яких — важко сказати — що малюється: німий одчай чи леменше анимовна своєю мовчанкою радість, що конфлікт доведено до безвідкличного кінця... Це легенда, "сюжет", чи зміст композиції — картини, для тих, кому потрібно цього пояснення. Але глибоко на той нагально розірваний вінок постатей, якого не в силі зсідати навіть група плачущих беріз на горизонті. Й відчуття в чому діло, без легенди. Сталося щось страшного своєю невідкличністю, зпоміж вбитого копити жита проглядають білкітні волосся і маком процвітають кріпаві плями, а чейже картина нас не лякає, не проймає морозом. Увійми собі, що зробив би з цього "сюжету" Ріппін, той сам, якого "Іван Грозний" заставляв божеволіти глядачів. Чи йому відповіли би той серпанково ніжний рисунок шлюсти з невинною білкіттю літнього небосклону. Свіжою зеленню беріз і тою повітряно білдо-золотою жита? І це, на мою думку, основа, індивідуальні прикмети, яка робить що прекрасну картину твором українського духа. Послухайте української народної пісні, що співає про трагічне розбиття серця, про місяць, що повинен зайти за хмару, коли зрадить милий, про ті сади, що не всі цвітуть, хоч весною розвиваються, а відчуття, як дуже перейнята тм ширим золотом українського погідного серця композиція Холодного.

Про портрети Холодного можнаб написати монографію. Усі вони мальовані одною рукою і вкриті одним серцем, такі просять пам'яті, як поміж людьми. Ось генеральний

рункий Безручко, gloriosae divisionis ucrainensis praefectus — сильне виразом, монументально подумане погруддя військового начальника, що в слушний час, шаблею будував Україну, ось старий досвідчений генерал і військовий теоретик Юнаків, якого очі бачили так багато, морщини на лиці порисувалися так густо і глибоко, що немає вже катастрофи, якби його здавила, немає неможливості, якби здавувала цього розумного старця. А там живе й енергійне обличчя генерала Сінклера, легкодушний профіль публіциста, самовдоволені усмішки універсального дипломата. Чи треба було портретного мистецтва, навіть в тому суго-реалістичному розумінні, яке дав Холодний в галерії портретів першої виставки "Гуртка", колиб не було цього не менше індивідуального відношення артиста до кожного із своїх моделей, тої не злимо вирозумованої чи не гаряче вичутої тенденції — даги не приладкову відбитку фотографічної пластинки з поверхні людської голови, але синтези її нутра, тайну її думок і почувань? А це в першу чергу прикмета портретів Холодного, прикмета, яка могуті і розвивається від портрету до портрету.

Талановитою спробою відсаїнення чарів старої української іконописі була маленька, але не менше чарівна картина Холодного: св. Зосим і Саватій.

В несповна рік після закриття першої виставки "Гуртка", виповнений інтензивною організаційною працею, відкрито в травні 1923 р. другу виставку, на якій виступив Холодний з кількома портретами, двома ширше закроєними композиціями та великою кількістю етюдів.

Найбільш інтересний з портретів поєдний портрет учениці артиста Ольшанської-Стефановичевої був свого рода об'явленням в портретній творчості Холодного. В порівнянні з давнішими жіночими портретами нашого артиста, який з далеко кращими успіхами малював досі рішучі в характері мужські обличчя, цей портрет вражав фізичністю техніки, яка дала артистові змогу відкредити в ньому специфічно-жіночий елемент, що з ладного обличчя "Джоконди" вглядас до нас очима їдким, м'яким і пестливим, однак не менше шепітливим і не безпечним.

Соняшним спомином давно минулих "добрих часів" була його "Бабця", що в криміналі часів Білерамера плыве стежкою поміж срібно-зеленими житами. Картиною, яка підкреслювала аперті шукання артиста на загубленому душою історії української культури, була на цій виставі ікона-композиція "Цариця Небесна" (тепер є вона в Нац. Музеї), якої ритмічний рисунок знівелював уже живі деталі з яскравий творчості Холодного цінності виразу й кольориту. На цій композиції можна було наглядно переконалися, як Холодний вловив, не сліпучий, з флегмою правдолюбця хемічної лабораторії, упевнено закріплюючи осігнення, йде своїм шляхом. Дійшовши до пражарел мистецької культури народу, пробінавши крізь наліз посторонних, неорганізованих наперсників, Холодний викликає враження творця, який найшов уже ключ-закладку до бран таяного Сазулу.

Третя з черги виставка "Гуртка" улажена осінню 1924 р. була вже потакоючим проблиском цього типового для наших умов і настроїв соломаного вогню, яке з такою силою освітлювало виставкові стіни першої з виставок Стіпка Холодного, що і попередніх робіт не переставала бути "гвіздом" виставки, тевер помітно побибдла. А були там два добрі портрети (п. В. Вітківської й Ю. Романчука) та чарівна, хоч і скромна в поэмій (ікона Богородиці). Одна з тих ікон Холодного, що зайняв раз доказувала, як глибоко відчуває артист в атмосфері, яка царить поміж землею й небом, єдиною одією з другим. Портрети компоновані по лінії виразу з помітним підвищенням красочної гам, пейзажі і дагтін етюди, як завжди чарівні, а навіть теплі. Однак все те не вносило в характеристику Холодного нічого нового так само, як ніяка його перцевих рисунків доказувала, що Холодний, навіть мініючи техніку і матеріал, не перестає бути собою. Доводилося жалкувати, що на виставці не найшовся мальований в 1924 р. портрет-пам'ятник полк. Д. Вітовського, який миг знеси дещо життя і руху в тму сюрреїстичну стінку Холодного.

(Продовження буде)